

OBČASNÍK FARNOSTÍ KYSELOVICE CHROPYNĚ BŘEST

VELIKONOCE

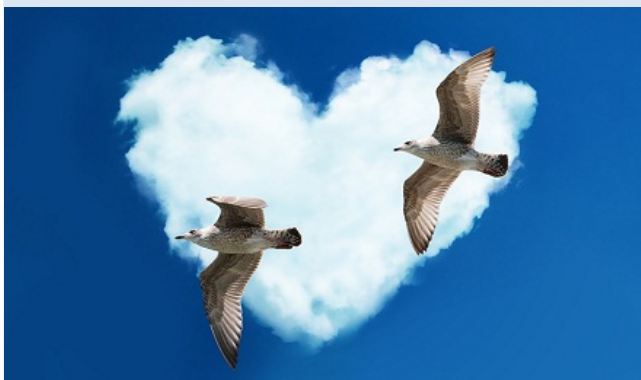
**„Kristus bude trpět
a třetího dne
vstane z mrtvých.
V jeho jménu
se bude zvěstovat
pokání
na odpuštění hříchů
všem národům.
Vy jste toho svědky.“**

(Luk 24,46-47)

VELIKONOCE V KARANTÉNĚ

Bratři a sestry, drazí věřící, vzhledem k situaci, kterou nyní prožíváme, k pandemii způsobené koronavirem, musíme letos slavit Velikonoce, největší křesťanské svátky roku, úplně jinak, než jsme zvyklí.

Jedna paní mi velice výstižně řekla: „Otče, letos přišel ten Velký pátek nějak moc brzy.“ Ano, přišel brzy a bude trvat nezvykle dlouho. (Tím „Velkým pátkem“ je myšleno ticho v kostelích, neslaví se mše svatá, stejně jako na Velký pátek se nikdy neslaví mše svatá, a také přísný půst v podobě uzavření většiny obchodů, hospod... a další radikální zásahy do našich životů).

I v této situaci, kdy se šíří zákeřný virus, pamatujme na to, že Velikonoce jsou svátky smrti a vzkříšení Ježíše Krista, Pána nad životem a smrtí, vítěze nad smrtí.

Pamatujme i v této situaci na slova Pána Ježíše: „Nebojte se těch, kdo zabijí vaše tělo, ale pak už nemají, co by udělali. Bojte se toho, který má moc navěky zahubit vaše tělo i duši v pekle!“ Tak i nyní nepodléhejme panice a zoufalství kvůli viru, který může poškodit nebo zabít naše tělo. Dělejme rozumná opatření, abychom (pokud možno) zamezili šíření nákazy koronaviru i dalších nemocí. Avšak mnohem víc se chraňme před nákazou hříchu, který nás, pokud se neočistíme pokáním, přivede k věčnému zavržení těla i duše.

JAK PROŽÍT SVÁTKY V KARANTÉNĚ

Velikonoce nelze přesunout na jiný termín. A protože nelze spoléhat na zmírnění vládních opatření do Velikonoce (naopak, pokud se něco změní, tak spíš k horšímu) ani předčasné opadnutí epidemie (to by byl skutečný zázrak, máme tak velkou víru?), budeme nuceni prožít nejposvátnější období roku „zavření doma“ (v tom lepším případě, v horším případě v nemocnici). Mše svatá a velikonoční obřady budou muset kněží slavit „soukromě“.

Jak mají prožívat Svatý týden a Velikonoční triduum (třídenní) věřící, když nemohou do kostela?

www.proglas.cz

Modlitbou doma (v rodině nebo, kdo žije sám, o samotě – i tu však lze prožívat s Bohem, takže to není úplná samota), sledováním bohoslužeb (televize, rozhlas, internet) – má jít o sledování přímých přenosů, nikoliv záznamů; pokud budete sledovat jiná média než TV Noe nebo Radio Proglas, dejte si pozor, aby šlo o katolické bohoslužby!

A také vás, drazí farníci, zvu, abyste se alespoň duchovně připojili k obřadům, které budu slavit v kostele „soukromě“ (obřady Velikonočního tridua pouze v Chropyni, ale k duchovní spoluúčasti zvu všechny farníky). Časy začátku obřadů rovněž naleznete v tomto Farníčku.

Nabízí se nám široká paleta způsobů modliteb: sv. růženec, křížová cesta, rozjímání nad texty z Písma svatého (zvláště nad úryvky, které se k tomu dni vážou), breviář (kdo ho zná a má texty, ať už v knižní podobě nebo stažené do mobilu či do počítače), modlitba vlastními slovy (co chci Pánu říci, za co Ho chválit, děkovat Mu, prosit Ho).

Také Vám zde nabídnu zamyšlení (nebo napsaná „kázání“) ke Svatému týdnu a k Velikonočnímu triduu.

Uvádím také odkaz na texty evangelií z příslušných dní, abyste si je mohli ve své Bibli doma najít, přečíst a rozjímat.

SVATÝ TÝDEN

Začíná Květnou nedělí a vrcholí Velikonočním triduem = třidením (Zelený čtvrtek, Velký Pátek, Bílá sobota).

Protože v tomto týdnu pro nás Ježíš Kristus vykonal dílo spásy, obětoval se za nás, zemřel na kříži a vstal z mrtvých, aby nás vykoupil, jde o nejposvátnější období celého roku.

*„Neboť Bůh tak miloval svět,
že dal svého jednorozeného Syna,
aby žádný, kdo v něho věří,
nezahynul, ale měl život věčný.
Aleluja.“*

KVĚTNÁ NEDĚLE

Také se nazývá Pašijová (pašije, z latinského passio – utrpení).

Připomínáme si slavný vjezd Pána

Ježíše do Jeruzaléma. Lidé ho vítali palmovými a olivovými ratolestmi, u nás se nahrazují „kočičkami“, rozkvetlými vrbovými ratolestmi (lze použít i jívy), proto Květná neděle, v jiných jazycích také Palmová neděle.

Evangelium (Mt 21,1-11) o této události se čte při žehnání ratolestí přede mší sv.

Při mši sv. se pak čtou pašije, vyprávění evangelia o umučení Pána Ježíše. Letos z evangelia podle Matouše (Mt 26,14-27,66).

Liturgie nám tedy v jednom dni staví před oči velký rozpor, kdy na jedné straně zástupy lidí Pána Ježíše nadšeně vítaly jako svého krále, a na druhé straně zmanipulovaný dav ve stejném městě jen o pár dní později volal „Pryč s ním, ukřižuj ho!“ Mnozí lidé se možná účastnili obojího.

Kde však byli Ježíšovi věrní? Schovali se, utekli, zapřeli. Jen Ježíšova matka, Panna Maria, apoštol sv. Jan a několik žen měli odvahu být pod Ježíšovým křížem.

Události popisované v pašijích jistě vydají dostatek „materiálu“ k zamyšlení a rozjímání (nejen) na celý Svatý týden. Od Jidášovy zrady přes Poslední večeři, modlitbu v Getsemanské zahradě na Olivové hoře, pocení krví, zatčení, výslechy u velerady, Piláta, Heroda, Pilátův soud, bičování, posměch, korunování trním, nesení těžkého kříže, přibití na kříž, utrpení na kříži, opuštěnost ode všech, smrt za naše hříchy, pohřeb narychlo...

Co vše musel Pán vytrpět pro naši spásu, aby nás vysvobodil z moci hříchu, pekla, aby nám daroval věčný život v nebeském království!

Dokážeme být dostatečně vděční Bohu? Odplácíme mu za lásku láskou nebo spíš hříchem a nevděkem?!

Námět na prožití s rodinou: Zajděte si pro požehnané ratolesti – kočičky do kostela (požehnám je při mši sv. v Chropyni brzy ráno a pak vezmu i

do dalších kostelů), vezměte třeba i těm, kdo se do kostela nedostanou, neodvážím, nemohou...

PONDĚLÍ SV. TÝDNE

Šest dní před Velikonocemi přišel Ježíš do Betánie – tak začíná dnešní evangelium (*Jan 12,1-11*).

Skutečně zbývá do začátku Velikonoc 6 dní. A co se v Betánii stalo?

Lazarova sestra Marie pomazala Ježíšovi nohy drahocenným olejem a utřela mu je svými vlasy. Učinila tak již předem k jeho brzkému pohřbu, jak Ježíš předpověděl (v Izraeli v Ježíšově době bývalo zvykem tělo zemřelého nabalzamovat, zavinout do plátna a uložit do hrobky, obvykle vytesané ve skále).

ÚTERÝ SV. TÝDNE

Dnes nám úryvek evangelia (*Jan 13,21-33.36-38*) dává nahlédnout do večeřadla, kde Ježíš při Poslední ve-

čeři předpovídá Jidášovu zradu a Petrovo zapření.

Můžeme se zamyslet nad tím, co mají Jidáš a Petr společného a v čem se liší. Oba jsou mezi 12 Ježíšovými apoštoly, nejbližšími učedníky, spolupracovníky, ba dokonce přáteli. A oba zásadním způsobem zklamali.

Zatímco u Petra jde o chvilkové selhání – vidíme, jak je horlivý a nemáme důvod pochybovat o opravdovosti jeho zápalu, o velikosti jeho lásky ke Kristu, svá slova o nasazení pro Krista jistě myslel vážně, ale když šlo skutečně do tuhého, selhal – Jidáš svou zradu promyslel, naplánoval. Svou roli tam hrála ziskuchtivost (zradil za 30 stříbrných) a možná i jiné pohnutky (zklamané naděje, pochybnosti, že Ježíš je skutečně Mesiáš... nebo kdo ví co ještě).

Vina obou byla těžká, Jidášova určitě těžší než Petrova.

Avšak to nejzásadnější je, jakým způsobem se ke své vině postavili. Oba měli výčitky svědomí, oba litovali. Ale jen Petrův způsob lítosti vedl k odpuštění.

Proč? Jidáš propadl zoufalství. Když si svou vinu uvědomil, tížily ho peníze, které za svou zradu získal. Vrátil

je velekněžím, neužil si jich. Věděl, že zradil nevinného. Ale místo toho, aby prosil Boha za odpuštění, šel a oběsil se. Toto zoufalství vedoucí k sebevraždě bylo nejtěžším hříchem. I zradu by mu Ježíš zcela odpustil (jako Petrovi zapření), jistě by jej přijal i zpět mezi své apoštoly. Ale Jidáš přestal věřit, že by mu Bůh mohl odpustit. To bylo jeho největším neštěstím.

Bůh rád odpustí i největšímu hříšníkovi, když svého hříchu upřímně lituje, chce konat pokání a napravit se a s důvěrou a pokorou přichází Boha žádat za odpuštění.

Tak se zachoval svatý Petr. Po svém selhání se hořce rozplakal, styděl se, ale nepropadl zoufalství. Selhání ho bolelo, ale nepřestal Bohu důvěřovat. Jestliže nedokážeme zůstat nevinní a stateční jako Panna Maria a svatý Jan, kteří věrně vytrvali pod Ježíšovým křížem, buďme alespoň jako svatý Petr a s bolestí přiznejme svou vinu,

ale nepropadejme zoufalství. V jeho příkladu máme naději, že i nám Bůh dopřeje nový začátek, když nás naše viny přivedou k pokoře.

STŘEDA SV. TÝDNE

Tradičně bývá tento den nazýván „Škaredá středa“, protože se Jidáš smluvil s velekněžími, že Ježíše zradí za 30 stříbrných a pomůže jim jej zatkout. O tom také vypráví dnešní evangelium (*Mt 26, 14-25*).

Můžeme se znova zamyslet nad včerejším tématem nebo nad pašijemi z Květné neděle. Vždyť zrada od Jidáše, jednoho z nejbližších, musela Pána Ježíše velice bolet, nejspíš víc, než bičování či přibíjení na kříž. A i my ho každým hříchem znova a znova zrazujeme, bičujeme, ukřížujeme...

ZELENÝ ČTVRTEK

Dnes si při večerní mši svaté připomínáme Poslední večeři Páně, kdy Ježíš ustanovil Eucharistii, Nejsvětější svátost oltářní.

Proměnil chléb ve své Tělo a víno ve svou Krev, dal je svým apoštolům a

řekl jim, aby to konali na jeho památku (ne památku ve smyslu nějaké pouhé nostalgické vzpomínky na to, co se kdysi stalo, ale skutečné zpřítomnění jeho oběti).

Jinak řečeno, pověřil je, aby slavili mši svatou. Tím jim zároveň udělil svátost kněžství Nového zákona. Toto pověření pak apoštolové předali svým nástupcům – biskupům, kteří mají v kněžích a jáhnech své spolupracovníky.

Věříme skutečně Ježíšovým slovům: „Toto je mé Tělo... Toto je kalich mé Krve...“? Že po těchto slovech už neleží na oltáři nějaký chléba a nějaké víno, ale skutečně Pán Ježíš sám, s celým svým Božstvím i lidstvím, opravdově přítomný? Věříme, že při mši svaté se na oltáři skutečně zpřítomňuje (nekrvavým způsobem) Ježíšova krvavá a bolestivá oběť, kterou za nás přinesl? Vážíme si mše svaté?

Naučí nás tato zkušenost opravdové úctě ke mši svaté, k Eucharistii, ke svátostem? Budeme si vážit toho, že se, dá-li Pán, opět budeme moci veřejně sejít k oslavě Boha? Nebo si řekneme: „však ono to bez té mše také nějak šlo“ anebo „však v televizi to stačí“?

Evangelium dnešního dne (Jan 13,1-15) nepíše však o samotném ustanovení Eucharistie, ale o jiné události, která se při Poslední večeři stala. O umývání nohou. To byla ve starověku pohrdaná a podřadná práce nejposlednějších otroků. A zde se jí sám od sebe chopil Ježíš, Mistr a Pán, který umyl nohy svým učedníkům.

Vyzývá nás tím k tomu, abychom si navzájem jedni druhým sloužili, nepovyšovali se nad druhé, ale prokazovali lásku sobě navzájem tak, jak ji Ježíš projevil každému z nás. Projevil ji do krajnosti, obětoval sám sebe. Následujme jeho příkladu.

Námět na prožití s rodinou:

I když dnešek spadá ještě do postního období, můžeme si doma uspořádat slavnostní večeři (dle možnosti). Přečíst si z evangelia příběh o Poslední večeři. Po večeři pak zůstat s Ježíšem v modlitbě.

Pamatujme na to, že tím začalo Ježíšovo utrpení, v Getsemanské zahradě se potil krví, prožíval strašnou úzkost. A apoštolové místo toho, aby byli s ním, doprovázeli ho a podporovali, tak si usnuli. Přijměme Ježíšovu výzvu: „Zůstaňte zde a bděte se mnou, modlete se!“ „To jste alespoň chvíli nemohli bdít se mnou?!“

VELKÝ PÁTEK

Den, kdy byl ukřižován Kristus. Den smutku a přísného postu. Dnes se neslaví mše svatá. Obřady, které se konají, nejsou mše svaté. Nedochozí k proměňování chleba a vína, ke svatému přijímání kněze i věřících se používá Tělo Páně uchované ve svatostánku ze čtvrtku.

Obřady Velkého pátku mají specifický průběh. Začínají v tichu, kněz padne před oltářem tváří k zemi a provádí

prostraci (vyjádření úcty Bohu lehnutím si na zem), ministranti se dle místních zvyklostí mohou přidat. Následuje bohoslužba slova, jako evangelium se čtou pašije z Janova evangelia (*Jan 18,1-19,42*). Bohoslužbu slova uzavírají přímluvy čtené či zpívané zvláštním způsobem. Jáhen nebo zpěvák přednese úvod prosby, následuje chvilka tiché modlitby a kněz přímluvu uzavře modlitbou. Těchto přímluv bývá obvykle deset. Letos přibude navíc speciální přímluva za všechny postižené pandemií.

Další částí obřadů je uctívání kříže. Kněz přináší zahalený kříž, kousek odhalí, pozdvihne jej a zpívá: „Hle, kříž, na kterém umřel Spasitel světa.“ Věřící odpovídají: „Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste a děkujeme Ti.“ To se opakuje třikrát. Naposledy pozdvihuje kříž odhalený.

Pak před křížem poklekne, políbí jej a poté přistupují k uctění kříže ministranti a ostatní věřící (samozřejmě letos kněz sám).

Následuje svaté přijímání, kde se s Kristem můžeme setkat nejvíce reálně.

K rozjímání: Na Velký pátek se každoročně čtou pašije z Janova evangelia. Tedy jsou psány z pohledu očitého svědka, svatého apoštola Jana, který neopustil Ježíše ani v nejtěžších okamžicích jeho života. Spolu s Pannou Marií (a několika ženami) byl pod křížem. Z pokory Jan sám sebe ve svém evangeliu nejmenuje, místo toho píše o „učedníkovi, kterého Ježíš miloval.“ A tím čtenáře a posluchače svého evangelia zároveň vybízí k tomu, abychom si za toho „milovaného učedníka“ dosadili také sami sebe. Vždyť každý, kdo v Ježíše Krista věří jako v Božího Syna a Spasitele, je jeho milovaným učedníkem.

Když Ježíš viděl pod křížem stát svou matku a učedníka, kterého miloval, řekl: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě. Panna Maria se tak stala Matkou nejen svatému Janovi, ale i každému,

kdo Ježíše následuje, každému z nás. Budme Ježíši vždy nablízku jako Panna Maria a svatý Jan, nejen v dobách radostných, snadných, ale i tehdy, když je doba těžká a zlá.

Také se můžeme zamyslet nad tím, že Pán Ježíš nám prokázal lásku až do krajnosti. Vydal jako oběť za každého z nás sám sebe. Dal vše. Nekalkuloval. Mohl říci třeba už po bičování, nebo klidně už v Getsemanské zahradě poté, co se potil krví: „Dost, to už pro spásu celého světa stačilo, už jsem toho vytrpěl dost!“ Ano, je pravda, že jediná kapka jeho Svaté Krve, mohla stačit na obmytí vin celého světa.

Ale Bůh není troškař. Dává vše. Proto Pán Ježíš za nás dobrovolně položil svůj život, a to takovým krutým způsobem, aby ukázal velikost zla, proti kterému přišel bojovat, a především ještě větší velikost jeho lásky k nám. *Námět na prožití s rodinou: Můžeme vyjít do okolí (pokud nebude snad platit nějaké přísnější opatření, úplný zákaz vycházení...), vyhledat nějaký kříž (v polích, u cesty, v parku...), ozdobit jej květinami, (zapálit svíčku, bude-li to bezpečné), uctít jej pokloněním, pokleknutím, pomodlit se u*

kříže. Nebo, nebude-li možné jít ven, můžeme uctít kříž doma. Jistě máte doma kříž nebo více křížů. Nejlepší bude vzít nějaký pěkný a velký, s korpusem (s vyobrazením Ježíšova těla).

Otec rodiny (pokud není přítomen nebo není věřící, pak matka) vezme do rukou kříž, zvedne jej, zazpívá nebo řekne: „Hle, kříž, na kterém umřel Spasitel světa.“ Ostatní odpoví: „Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste a děkujeme Ti.“ Pak se před křížem ukloníme či poklekneme. Pokud se v rámci vlastní domácnosti nebojíte náказы, můžete kříž políbit.

Pokud doma snad kříž nemáte, dejte si předsevzetí, že si co nejdříve pořídíte a pak si jej necháte posvětit od kněze. Doma si ho pak pověsíte nebo vystavíte na čestné a dobře viditelné místo, aby byl pro vás pozvánkou a upomínkou k modlitbě, a také vyznáním vaší víry i pro návštěvy.

BÍLÁ SOBOTA

Na Bílou sobotu se nekonají žádné obřady. Večerní obřady (vigilie) již patří k neděli. Je chvályhodným zvykem (ale není to předepsáno) pokračovat dál v pátečním přísném postu, alespoň dopoledne (u nás doma jsme ještě ani k obědu nejedli maso, mívali jsme většinou rybu).

Náš Král odpočívá v hrobě. Tedy jeho tělo. A co duše? Ve Vyznání víry říkáme: „...ukřižován umřel, pohřben jest; sestoupil do pekla; třetího dne vstal z mrtvých...“

Co to znamená, že „sestoupil do pekla“? Šel snad Pán Ježíš do pekla? Ne, ve staročeštině slovo „pekla“ (nikoliv „peklo“) znamenalo podsvětí, kde spočinuly duše spravedlivých lidí, kteří zemřeli před Kristem. Protože brána do nebe ještě nebyla otevřena, čekaly tam duše spravedlivých na je-

Ho příchod. Ani zdaleka to nebylo peklo. Do nebe však mohly tyto duše vstoupit, teprve až když je tam Kristus „vzvedl“ a odvedl s sebou. Přes den se Bílá sobota nese ve znamení ticha, smutku, ale zároveň naděje. Zoufalství a beznaděj nemá v životě křesťana místo, a to ani v těžkých chvílích. Spolu s Pannou Marií očekávejme vzkříšení jejího Syna. To, co v očích lidí vypadá jako prohra (zemřel, je pohřben, zapomenut), je u Boha teprve začátkem jeho skutečného vítězství.

Námět na prožití s rodinou: Bývá zvykem, že věřící chodívají navštívit „Boží hrob“. Může se u něj konat i pobožnost (adorace, bdění...). I letos budou kostely k návštěvě Božího hrobu otevřeny, ale bez společných pobožností. Přijďte se jako jednotlivci nebo jako jednotlivé rodiny k Božímu hrobu v tichu pomodlit.

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Kristus vstal třetího dne. Možná tak někoho napadne otázka, proč už na druhý den slavíme vzkříšení. Řídíme se židovskými počty, protože první generace křesťanů pocházely pře-

vážně právě ze židovského národa. Vigilie pochází z latinského *vigilare* (bdít). Podle židovského dělení dne, které převzali rovněž první křesťané, končí den a začíná nový západem slunce (nikoliv půlnocí jako dnes). Proto začínáme slavit Kristovo vzkříšení již v sobotu večer, ona je to ve skutečnosti už neděle.

Pán Ježíš zemřel na kříži v pátek ve 3 hodiny odpoledne. Ještě odpoledne (v podvečer) byl pohřben. Spěchali s jeho pohřbem, aby to stihli před západem slunce, protože v sobotu už by to byl problém. Pátek byl tedy první den Ježíšova pobytu v hrobě, byť jen na chvíli. Sobotu strávil v hrobě celou. A v neděli brzy ráno vstal z mrtvých. Tedy třetího dne.

Velikonoční vigilie je nádherný (a dlouhý) obřad.

Začíná svěcením ohně, od nějž se zapaluje paškál = velikonoční svíce,

kteřá symbolizuje vzkříšeného Krista.

Zpívá se Velikonoční chvalozpěv (Exsultet), následuje bohoslužba slova; může se číst až 7 čtení ze Starého zákona, stačí ale vybrat 3 až 4; po nich zazní chvalozpěv Gloria (Sláva na výsostech Bohu), kdy se opět rozezní varhany a zvony. Ty utichly na Zelený čtvrtek, lidově se říká, že „odletěly do Říma“. Dále se čte epištola a evangelium o zmrtvýchvstání (*Mt 28,1-10*). Následuje křestní bohoslužba. Církev křtí nejraději o Velikonoční vigilií s obnovou křestních slibů všech věřících.

Vyvrcholením je pak bohoslužba oběti. Po páteční a sobotní přestávce se tak opět slaví Kristova oběť zpřítomňovaná na oltáři při mši svaté. Letos bude přestávka mší svatých, alespoň těch slavených veřejně, poněkud delší.

BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ - NEDĚLE ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

Tento den slavíme největší slavnost celého roku (pokračujeme ve slavení toho, co již začalo předcházející večer při Velikonoční vigílii).

Kristus vstal z mrtvých, aleluja! Slovo „aleluja“ je typické velikonoční zvolání, které pochází z hebrejštiny a znamená „chvalte Hospodina!“ Zatímco v době postní se toto slovo v liturgii nepoužívá, velikonoční liturgie je ho plná.

Uprostřed všech starostí a strastí, problémů a těžkostí tohoto světa a tohoto života máme skutečně důvod k nevýslovné radosti a naději. Ježíš Kristus je Pánem nad životem a smrtí. Svou smrtí a svým zmrtvýchvstáním zničil moc smrti, zlomil nadvládu zla, hříchu, pekla, satana nad námi, a otevřel nám bránu do nebe.

A tak, i když stále zůstáváme smrtelní, není to pro nás zdrojem zoufalství, ale radosti, protože smrt těla není pro nás

tragédií, ale přechodem z pozemského života do života věčného. Skutečnou tragédií je žít a zemřít ve smrtelném hříchu. Pak totiž člověk ztrácí naději, ztrácí věčný život, spojení s Bohem. A svými hříchy sám sebe odsuzuje k věčnému trestu v pekle.

Co tedy dělat? Svými skutky se před Bohem chlubit a vytahovat nemůžeme. Jediné, co pomůže, je pokorně přiznat svou vinu a prosit Krista: „Nedopusť, aby oběť, kterou jsi za mě a za odpuštění mých hříchů přinesl, byla zbytečná. Odpusť mi, prosím, mé hříchy a přijmi mě k sobě!“

DOBA VELIKONOČNÍ

Radost z Kristova vzkříšení se neomezuje jen na jeden den. Celých 50 dní, až do Seslání Ducha Svatého, trvá doba velikonoční. A vědomí toho, že Kristus svým vzkříšením přemohl smrt a daroval nám věčný život, ať nám dodává radost, sílu a odvalu stále.

Letos budeme ochuzeni o vnější projevy radosti, alespoň na nějakou

dobu. Snad nás to naučí hledat jinou radost, vnitřní, hlubší, a také trvalejší. Hledejme pravou radost u Boha. Bůh nezklame. Věci tohoto světa pominou. I lidé mohou zklamat. Bůh nezklame. Když nám něco vezme, anebo když dopustí něco těžkého a bolestného, nedělá to proto, aby nás trápil a šikanoval, ale aby nás navedl (nakopnul) správným směrem. Aby nám dal něco daleko většího a lepšího.

Když Boha o něco prosíme, nikdy nám neřekne „trhni si“! Někdy nám řekne: „Ano, dám ti, oč žádáš.“ Jindy řekne: „Teď ještě ne, ale počkej, až přijde ten správný čas.“ A někdy řekne: „Dám ti něco mnohem lepšího.“

Bůh naše pros-by neodmítá, ale ví, že ne vždy to, co si přejeme, by nám prospělo k věčné spáse. A to přece stojí za to vzdát se čehokoliv jiného pro to, abychom mohli žít v Boží blízkosti navěky. Nebo ne?

SVÁTOST SMÍŘENÍ

Nabízím možnost se domluvit na svaté zpovědi telefonicky na čísle 739 344 061 nebo 605 361 902 případně e-mailem fachropyne@ado.cz Domluvíme si termín a místo schůzky (v kostele, nebo doma obzvláště u starších nebo nemocných farníků, zpovídání na faře otec arcibiskup nedoporučuje).

Bylo by jistě špatně nevyužít příležitosti smířit se s Pánem kvůli obavě z nákazy. Právě naopak. Kvůli zvýšenému nebezpečí je naopak nutné učinit opatření nejen pro ochranu těla, ale i duše (a duše je víc než tělo)! Nebezpečí nákazy je rozhodně daleko větší např. v obchodě než v kostele. A přece jdeme nakoupit potraviny, abychom neumřeli hladu. Nenechme vyhladovět svou duši!

SLAVENÍ VELIKONOČNÍCH OBŘADŮ

Obřady Velikonočního Tridua budu slavit letos „soukromým“ způsobem, a to pouze v kostele v Chropyni. Budu však myslet i na farníky z Břestu a Kyselovic. Aby se věřící mohli připojit alespoň duchovně, uvádím zde časy, kdy budu (dá-li Pán) obřady začínat:

9. duben	Zelený čtvrtek	17:30
10. duben	Velký pátek	17:30
11. duben	Bílá sobota	20:00

MYŠLENKY

K LÍTOSTI NAD HŘÍCHY A DUCHOVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Ačkoliv jsem připraven téměř kdykoliv na požádání navštívit vážně nemocného nebo umírajícího a poskytnout duchovní útěchu a svátosti, přesto hrozivě vysoké procento lidí umírá bez duchovního zaopatření! Někdy ta příležitost skutečně není, jindy je zbytečně promarněna. Protože člověk nikdy a v žádném věku neví, kdy a za jakých okolností jej Bůh povolá z tohoto života před soudnou stolicí, ani zda bude mít před smrtí příležitost přijmout svátosti, zda mu bude dopřána návštěva kněze, zda kněz stihne přijít včas... je třeba být připraven vždy. Častým a pravidelným přijímáním svátostí, modlitbou. A také vzbuzováním lítosti nad svými hříchy.

Je trojí lítost:

PŘIROZENÁ

Nestačí k odpuštění hříchů, protože pochází z přirozených příčin (strach z pozemského trestu, ostudy...).

NADPŘIROZENÁ NEDOKONALÁ

Vyplývá už z nadpřirozených příčin (strach z Božího trestu, z pekla...). Je zde obsažena víra v Boha, ale převládá strach z něj, a také je zde ještě nějaké sobectví (lituji kvůli sobě, že mi hrozí trest), proto je tato lítost nedokonalá. Stačí k odpuštění hříchů ve spojení se svatou zpovědí a s kněžským rozhřešením.

NADPŘIROZENÁ DOKONALÁ

Vyplývá z lásky k Bohu (uvědomím si, kolik mi Bůh daroval, prokázal dobra, jakou mi prokázal lásku, a jak jsem se mu já odvděčil zlem, hříchy).

Bolí mě ne ani tak to, že jsem tím uškodil sobě, ale že jsem zranil Boží lásku.

Takováto lítost působí odpuštění hříchů ihned, ale zůstává zde povinnost, jakmile to bude možné, se vyzpovídat (a člověk, který má opravdu dokonalou lítost, po tom také touží, jinak to není dokonalá lítost).

Snažme se proto (nejlépe každodenně) v sobě tuto dokonalou lítost vzbuzovat.

Prosme také Boha za šťastnou hodinu smrti (tedy abychom zemřeli usmíření s ním). Patronem šťastné hodiny smrti je svatý Josef.

A samozřejmě přímluva Panny Marie je i v tomto velmi mocná (pros za nás nyní i v hodinu smrti naší, amen).

DUCHOVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Co to znamená? Znamená to vzbudit v srdci touhu po přijetí Krista v Eucharistii, když jej nemohu přijmout ve svátosti. A tuto touhu v sobě živit a posilovat.

Duchovní svaté přijímání je skutečným osobním setkáním s Ježíšem a působí v duši věřícího milost, kterou svátost Eucharistie dává. Duchovní přijímání je modlitba, ke které jsou zváni všichni, kdo z jakýchkoli důvodů nemohou přijmout Krista pod způsobami chleba a vína. Je výrazem touhy po setkání s živým Pánem, prosbou, kterou dobrý Bůh slyší a vyslyší. Je to také výborná příprava na okamžik, kdy budeme moci Pána přijmout v Nejsvětější svátosti oltářní skutečně.

Příklady modliteb k duchovnímu svatému přijímání:

Pane Ježíši Kriste, věřím, že jsi pravdivě a skutečně v Nejsvětější svátosti přítomen jako Bůh a člověk. Věřím, že mě miluješ. Také já tebe

chci dokonale milovat, ale co mohu, Pane, bez tebe. Ty jsi, Bože, má síla. Toužím po tobě. A protože tě právě nyní nepřijímám v oltářní svátosti, prosím, přijď ke mně aspoň duchovně a učiň si u mě příbytek. Pane, zůstaň se mnou a nedopusť, abych se od tebe odloučil.

Nebo:

Pane Ježíši Kriste, věříme, že jsi v Nejsvětější svátosti přítomen a vyznáváme, že jsi náš Pán a Bůh; rozmnož v nás světlo této víry a zapal naše srdce ohněm své lásky, abychom se skrze tebe klaněli Otci v Duchu a v pravdě. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků.

Nebo:

Ježíši, v tebe věřím, Ježíši, v tebe doufám, Ježíši, tebe nade všechno miluji. Otvírám ti srdce své; přijď ke mně, Pane Ježíši a posvěť mě, přijď ke mně, Pane Ježíši a posilni mě, přijď ke mně, Pane Ježíši a živ mě k životu věčnému. Amen.

Tyto myšlenky a podněty k lítosti a k duchovnímu svatému přijímání je velmi vhodné využít také při domácí „liturgii“ (náhradě za liturgii), kterou konáme v případě nemožnosti zúčastnit se liturgie v kostele.

JE KORONAVIRUS BOŽÍM TRESTEM?

I v době Ježíšově se stávaly nej-různější pohromy. Když mu lidé zvěstovali např. o nějakých masakrech, které se tehdy odehrály, odpověděl jim: „Myslíte, že ti Galilejci, jejichž krev Pilát smísil s krví jejich obětních zvířat, byli větší hříšníci než ostatní? Nebo myslíte, že těch dvacet lidí, na něž spadla věž v Siloe, byli větší hříšníci než ostatní? Ne. Ale to vám říkám: Jestliže se neobráte, všichni právě tak zahynete!“

Spíše by tedy bylo na místě mluvit o Božím varování. Jistě, v některých případech to, že Bůh dopustí takovou hroznou událost (ať už epidemie, války nebo třeba přírodní katastrofy atd.), může být i trestem za hříchy, někdy možná logickým důsledkem špatného jednání lidí (lidé se často sami trestají následky svých činů).

Pokud tyto katastrofy a jejich následky dopadnou na nevinné, ani to není vůbec žádným argumentem proti Boží spravedlnosti. Bůh vidí za horizont, my ne. Bůh má dost moci

na to, aby každému naprosto spravedlivě odplatil za dobro i za zlo nejen v tomto pozemském životě, ale především po smrti, v životě věčném. V nebi či v pekle (případně v očištění).

Mimochodem, kdo je v Božích očích skutečně zcela nevinný? Pouze Pán Ježíš, Bůh, který se stal člověkem, a pak ještě jeho Matka, Panna Maria. Nikdo jiný. Nejenže jsme se narodili poskvrněni dědičným hříchem, navíc si toho zla každý z nás nakydal ve svém životě spoustu sám. Ruku na srdce, kdo z nás může říci, že je bez hříchu? Ale pokud se neobrátime celým srdcem k Bohu a nebudeme konat pokání, nezměníme své životy, přijdou daleko horší věci.

CO NEVIDÍM, V TO NEVĚŘÍM!

Můžete mi někdo ukázat ten koronavirus? Co to je? Já jsem to nikdy neviděl, tak nevěřím, že něco takového vůbec existuje. Dokud nevidím na vlastní oči, nevěřím...

Jistě, pod mikroskopem jej vidět můžeme, ale pokud bude někdo opravdu důsledný skeptik, měl by se ohradit: „Kdo ví, co jste mi to tam podstrčili!“

Nemůžeme pouhým okem vidět mikroskopický virus, všichni však pociťujeme jeho následky. Když už ne přímo, skrze nemoc, tak minimálně v podobě nejrůznějších opatření a omezení to vnímáme všichni. A není nám to příjemné.

Jak si takové malé mikroskopické nic může dovolit omezovat nás, pány tvorstva?! Zahnat nás do karantény, narušit naše velkolepé plány?! Jak je najednou člověk bezmocný!

Člověk odmítl dobrovolně sklonit kolena před velkým, ačkoliv neviditelným Bohem. A tak ho srazil na kolena malý, pouhým okem neviditelný virus.

Kdo respektuje a ctí Boha a jeho zákon, nemusí podléhat zoufalství, beznaději a hroznému panice kvůli koronaviru, ani kvůli ještě horším věcem.

Neznamená to, že věřící se nemůže nakazit a třeba i zemřít. Že ho nepostihnou různá pozemská zla. Ale nepojímá to jako tragédii, protože tento pozemský život jednou (dříve či později) skončí a očekáváme život věčný. Amen.

SLOVA PAPEŽE FRANTIŠKA

Všemohoucí a milosrdný Bože, pohleď na naše trápení, potěš nás, své syny a dcery a otevři naše srdce naději, abychom pociťovali, že nám jako otec zůstáváš stále nablízku.

Prosíme o to skrze tvého Syna, Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

Potěš nás, Pane

Ochraňuj lidstvo, vyděšené strachem a úzkostí.

Ochraňuj nemocné, umírající a všechny sklíčené osamoceností.

Ochraňuj lékaře a zdravotníky, vyčerpané námahou.

Ochraňuj politiky a odpovědné osoby, kteří nesou tíhu rozhodování.

Ochraňuj svou církev, která prochází pouští.

www.vira.cz

VELIKONOČNÍ PŘÁNÍ

Na závěr Vám chci všem, bratři a sestry, popřát radostné prožití velikonočních svátků, navzdory všem okolnostem a omezením, které prožíváme.

Ať je Bůh stále s Vámi a žehná Vám. Přeji Vám, ať se nenakazíte, a ještě mnohem víc, ať nenakazíte nikoho jiného.

Přeji Vám, ať Vaše víra tuto zkoušku přemůže a vydrží.

Přeji Vám, abyste si více začali vážit mše svaté a svátostí, abyste si „neodvykli“ chodit do kostela, abyste si neřekli: „však ono to bez té mše také nějak jde“ anebo „ono to v televizi stačí“. To by byla neporovnatelně horší tragédie než zemřít na koronavirus nebo na cokoli jiného.

Kéž z této zkoušky vyjdeme s vírou pevnější a silnější než dříve, s větší pokorou a skromností.

Požehnej Vás

všemohoucí Bůh + Otec i Syn i Duch Svatý! Amen!

P. Stanislav Trčka

OMALOVÁNKY PRO DĚTI

Ježíš jel na oslíku s učedníky do Jeruzaléma. Lidé volali: „**Hosana!**“, mávali ratolestmi a vítali ho jako krále.

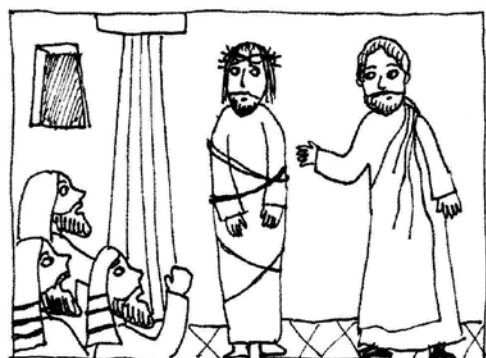
Blížily se Velikonoce. Ježíš večerel se svými učedníky. Vzal chléb a řekl: „Vezměte a jezte, toto je moje **tělo!**“

Také vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něj všichni. Ježíš řekl: „Toto je moje **krev!**“

Jeden z učedníků Jidáš přivedl za Ježíšem vojáky. Ti Ježíše zatkli, když se modlil večer v **zahradě** a odvedli ho.

Místodržitel Pilát řekl: „ Já na něm žádnou **vinu** nenalézám!“ Ale lidé křičeli: „Ukřižuj ho!“

Ježíš nesl svůj **kříž** na vrch Golgota, tam ho ukřižovali.